

Pavasaris

Sėklų sėja

TRIUŠELIO PETRIUKO letenėlės lietė minkštą ir šiltą pono Makgregoro daržo žemę. Su pusbroliu Benjaminu jiedu tupėjo kone prisiploję prie žemės.

Petriukas pastatęs ausis apsidairė aplinkui ir suraukė nosį.

– Tau tikrai atrodo, kad čia saugu? – sušnibždėjo Benjaminas, užsimesdamas tuščią medžiaginių maišelį ant peties.

Petriukas linktelėjo ir mostelėjo pusbroliui liuksėti pirmyn palei sodo virvelę, ištemptą virš dailiai grėbliu išlygintos dirvos.

Tiesiai priešais juos stūksojo vazonų pilna pono Makgregoro pašiūrė praviromis durimis. Kad ir kaip smalsu buvo dirstelėti vidun, triušeliai turėjo kitų planų. Juos domino tai, ką pagaliau bus galima sugrauzti.

Petriukas su Benjaminu pirštų galiukais nutipeno už pašiūrės... ir vos neatsitrenkė į patį poną Makgregorą! Jiems pasisekė, kad jis buvo nusisukęs į juos nugara ir kaip tik lenkėsi prie karšto muilino vandens kibiro ištraukti kempinės.

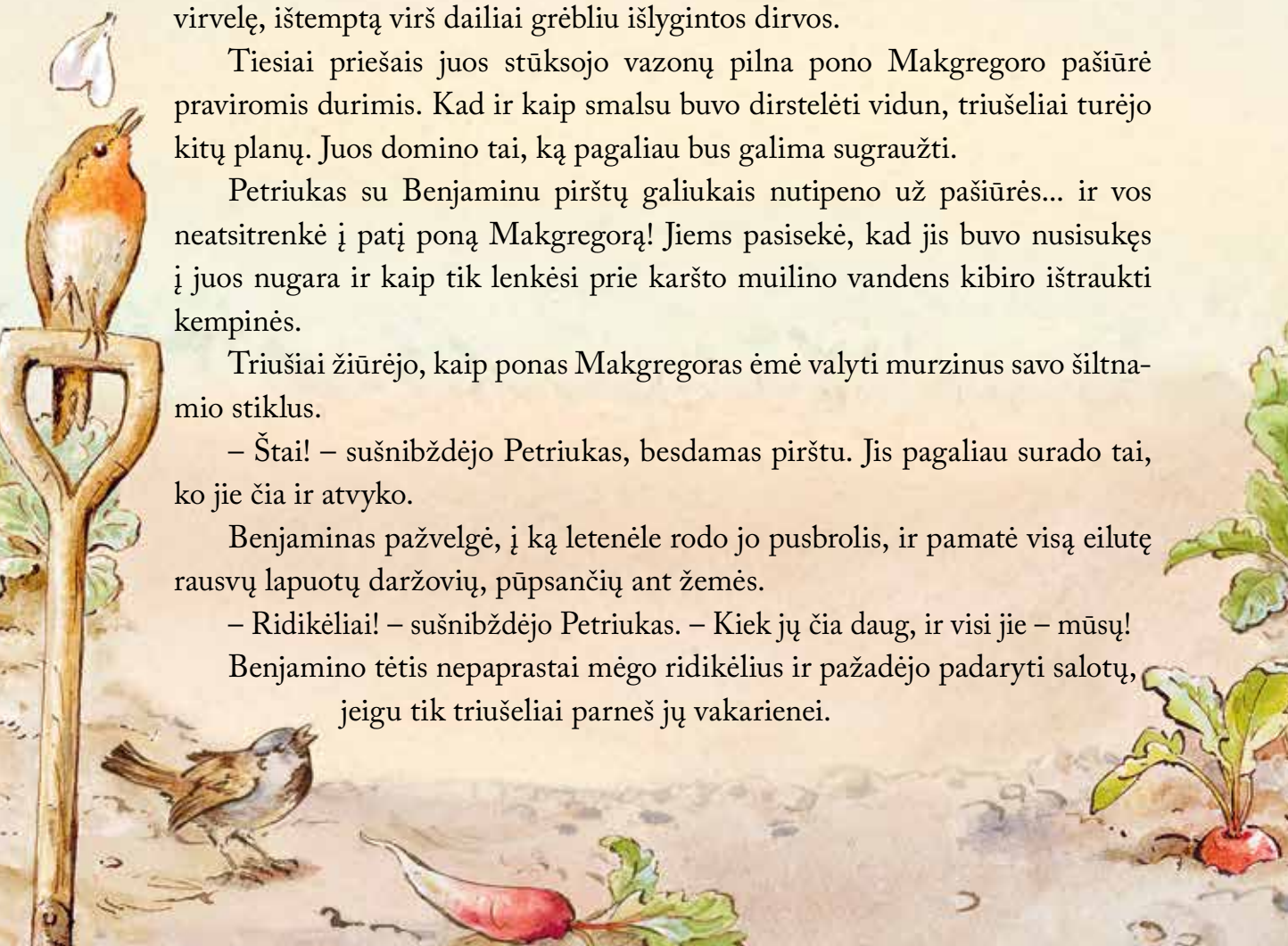
Triušiai žiūrėjo, kaip ponas Makgregoras ėmė valyti murzinius savo šiltnamio stiklus.

– Štai! – sušnibždėjo Petriukas, besdamas pirštu. Jis pagaliau surado tai, ko jie čia ir atvyko.

Benjaminas pažvelgė, į ką letenėle rodo jo pusbrolis, ir pamatė visą eilutę rausvų lapuotų daržovių, pūpsančių ant žemės.

– Ridikėliai! – sušnibždėjo Petriukas. – Kiek jų čia daug, ir visi jie – mūsų!

Benjamino tėtis nepaprastai mėgo ridikėlius ir pažadėjo padaryti salotų, jeigu tik triušeliai parneš jų vakarienei.

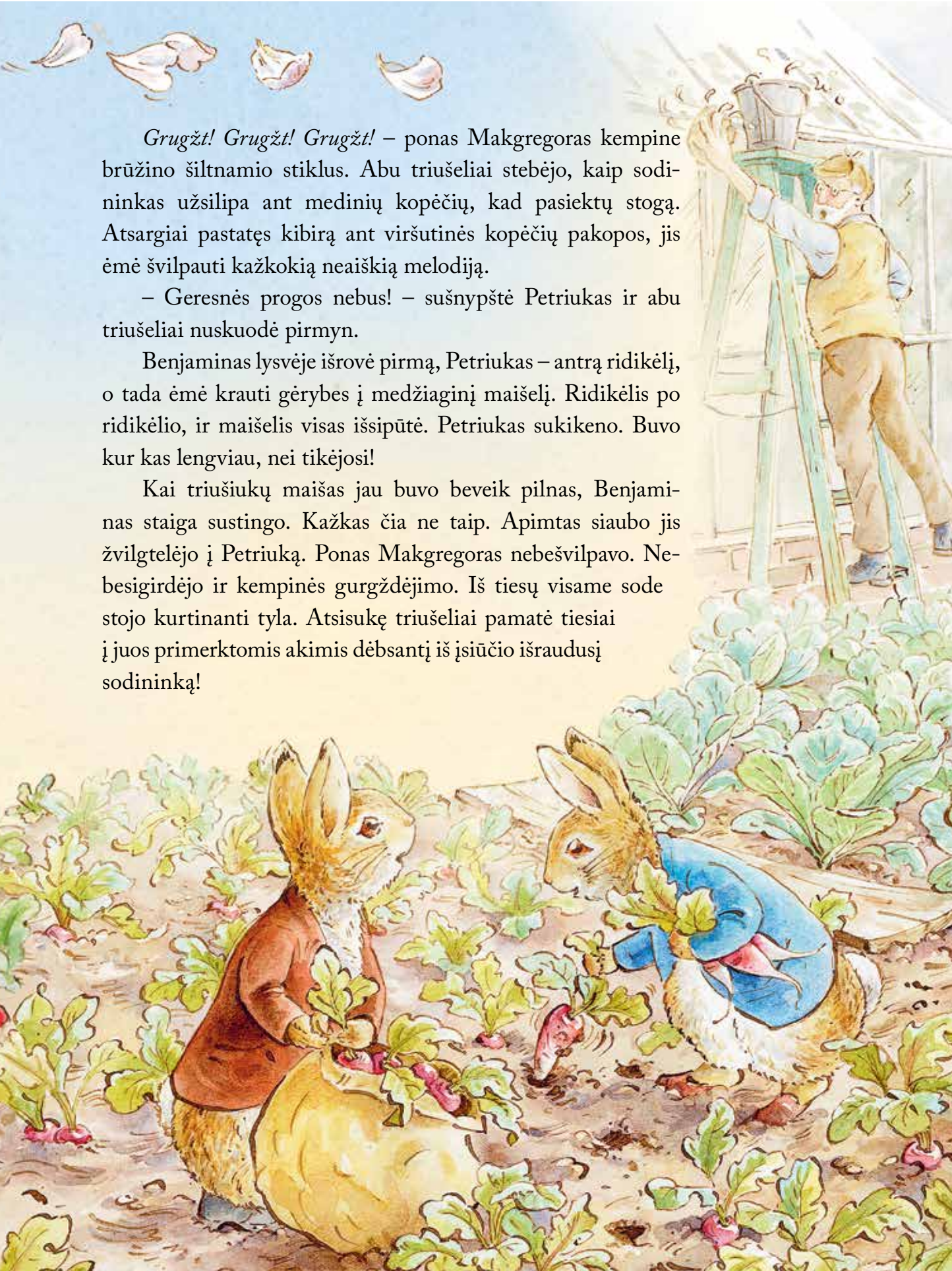

Grugžt! Grugžt! Grugžt! – ponas Makgregoras kempine brūžino šiltnamio stiklus. Abu triušeliai stebėjo, kaip sodininkas užsilipa ant medinių kopėčių, kad pasiektų stogą. Atsargiai pastatęs kibirą ant viršutinės kopėčių pakopos, jis ėmė švilpauti kažkokią neaiškią melodiją.

– Geresnės progos nebus! – sušnypštė Petriukas ir abu triušeliai nuskuodė pirmyn.

Benjaminas lysvėje išrovė pirmą, Petriukas – antrą ridikėlį, o tada ėmė krauti gėrybes į medžiaginį maišelį. Ridikėlis po ridikėlio, ir maišelis visas išsipūtė. Petriukas sukikeno. Buvo kur kas lengviau, nei tikėjosi!

Kai triušiuokų maišas jau buvo beveik pilnas, Benjaminas staiga sustingo. Kažkas čia ne taip. Apimtas siaubo jis žvilgtelėjo į Petriuką. Ponas Makgregoras nebešvilpavo. Nebesigirdėjo ir kempinės gurgždėjimo. Iš tiesų visame sode stėjo kurtinanti tyla. Atsisukę triušeliai pamatė tiesiai į juos primerktomis akimis dėbsantį iš įsiūčio išraudusį sodininką!

– TRIUŠIAI! – suriko ponas Makgregoras ir atsivėdėjęs paleido į juos permirkusią kempinę.

– Saugokis! – tūpdamas sukliko Petriukas, ir kempinė praskriejo jam virš galvos, aptaškydama abu triušelius muilo burbulais.

Triušiai kaip įmanydami spruko skersai daržą, iš paskos tempdami ridikėlių maišą ir vėtydami žemes į šalis.

Ponas Makgregoras suriaumojo dar garsiau ir vienu šuoliu nulėkė ant žemės. Pasileidęs per ką tik pasėtą lysvę jis giliai įmynė pėdas rūpestingai išpurentoje dirvoje.

– SUGRĮŽKIT! – rėkė įsiutęs sodininkas.

– Čionai! – sušuko Petriukas.

– Bet vartai ten! – sudejavo Benjaminas, rodydamas į priešingą pusę. – Mes niekaip nepaspruksim!

– Pasitikėk manim! – gaudydamas kvapą atsakė Petriukas, apsukdamas ratą daržo galo link.

Triušiai apšuoliavo pašiūrę ir nuskuodė šiltnamio link, sumindydami dar daugiau lysvių ir išvartydami visas šakes ir kastuvėlius.

– MANO ŽIRNIAI! MANO PUPOS! MANO MORKOS! – ponas Makgregoras lojo it šuo.

Kai Petriukas ir Benjaminas pribėgo kopėčias, įsiutęs sodininkas griebėsi akmens.

– Lenkis! – sušuko Petriukas ir akmuo praskriejo pro šalį.

Nors ir nekliudė triušių, su didžiuliu triukšmu iškūlė šiltnamio stiklą.
TARKŠT!

Kaip niekad įniršęs ponas Makgregoras apsidairė aplinkui ieškodamas triušiukų. Bemat surado, kur jie slepiasi, nes baltos jų uodegėlės kyšojo iš už kopėčių.

– Ne tokie jūs ir gudrūs, niekšai! – susiraukęs ir rėkdamas sodininkas stačia galva pasileido kopėčių link. Išskėtęs rankas jis taikėsi vienu ypu pačiupti abu triušelius!

– Dabar! – sušnabždėjo Petriukas ir bičiuliai dėjo į kojas. Tik ponas Makgregoras nebegalėjo sustoti! Jis rėžėsi į kopėčias ir tiesiai ant jo nelaimingos galvos nuvirto kibiras, sklidinas muiluoto vandens!

– OI, DAR PAČIUPSIU JUS, ZUIKIAI NELAIMINGI! – rėkavo kiaurai permirkęs sodininkas, mojuodamas kumščiais. Bet triušelių jau niekur nebuvo matyti.

Visai netrukus Petriukas su Benjaminu prasispraudė po sodo vartais ir nuskuodė iki girios nė nestabtelėję.

Nusimetęs maišą nuo peties Benjaminas atsiduso:

– Tikiuosi, šie ridikai buvo verti tokio vargo!

– Verta buvo vien pamatyti tokias pono Makgregoro maudynes! – nusišypsojo Petriukas.

Abu triušeliai juokdamiesi nušoliavo į Benjaminu urvelį skaniai pavakarieniauti.

Žolelių darželis

Tau reikės:

- * Indelio (gali būti jogurto) arba vazonėlio (paprasyk suaugusiojo dugne pradurti keletą skylučių vandeniui nutekėti)
- * Žemių
- * Žolelių ir salotų (pavyzdžiui, pipirnės) sėklų
- * Ledų pagaliukų arba kartono juostelių pavadinimams užrašyti
- * Rašiklio

-
1. Pripilk į indelį žemių beveik iki viršaus, kad liktų tik 2 cm iki krašto, ir gausiai palaistyk žemę.
 2. Nubrėšk linijas žemės paviršiuje, padalindamas plotą į lygias dalis – po vieną kiekvienos rūšies sėkloms. Jei tavo indelis mažas, tada pasėk jame tik vienos rūšies sėklų.
 3. Pasėk po kelias sėklas į kiekvieną laukelį.
 4. Užrašyk žolelių pavadinimus ant ledų pagaliukų ar kartono ir pažymėk kiekvieną žemės laukelį.
 5. Apiberk sėklas plonu žemės sluoksniu. Nepersistenk, nes sėkloms sudygti reikia saulės šviesos.
 6. Pastatyk vazonėlį šiltoje šviesioje vietoje ir lauk! Pirmieji daigeliai turėtų sudygti per 2–4 savaites.
 7. Neleisk dirvai išdžiūti – apipuršk ją vandeniu kas kelias dienas. Gali ant vazono užmaiti didelį permatomą plastikinį maišelį – išeis mažas šiltnamis. Tai padės išlaikyti žemę drėgną ir šiltą.
 8. Neskind žolelių, kol augalas pakankamai neužaugo ir neišleido daugybės lapų.

Pavasario žiedai

– **G**AL NUSTEBINSIM mamytę nupiešę atvirukų? – pasiūlė Petriukas.

Šiandien ponios Triušienės gimtadienis ir ji ką tik išėjo iš urvelio susitikti su tvenkinio antimi Janina puodelio arbatos. Šleputė, Plaušytė ir Baltauodegė sutarė, kad dabar tam pats laikas.

– Mamytė dievina gėles pavasarį! – užgiedojo Baltauodegė. – Kiekvienas pripieškim jai jos mėgstamiausių žiedų!

Jie visi tuoj pat ėmėsi darbo. Šleputė ir Plaušytė nurinko stalą, Baltauodegė nuklojo jį senais laikraščiais, o Petriukas išdėliojo pieštukus ir dažus. Netrukus urvelyje pasidarė visai tylu, girdėjosi tik pieštukų šiuženimas ir teptukų klanksėjimas stiklainyje su vandeniu.

– Pažiūrėkit į mano narcizus! – sušuko Baltauodegė, iškeldama į viršų lapą, pilną ryškiai geltonų žiedų.

Šleputė susikaupusi dailino savo snieguoles, o Plaušytė atsargiai spalvino tulpes. Buvo sunku pasakyti, kokias gėles nupiešė Petriukas, nes jos buvo nusėstos didžiulių taškuotų boružių!

– Pažiūrėkit, ką radau eidama namo! – sušuko mama, žengdama pro priekines duris.

– Sveikučiai! – pasisveikino voveriukas Riešutukas, atšuoliuodamas pas triušius.

– Atsargiai! – sušuko Baltauodegė.

Neaišku, ar tai Petriukas nuvertė vandens stiklainį, mėgindamas paslėpti savo atvirukus, ar tą padarė Riešutukas, užkliuvęs už stalo. Kad ir kas tai buvo, vanduo išsipylė per visą stalą ir sugadino visų kruopštų darbą.

Triušeliai ėmė taip šūkauti ir verkti, kad kilo baisi sumaištis.

– Kas nutiko? – sušuko ponia Triušienė ir atlėkė nešina pašluoste. Kai jos mažyliai paaiškino, kas nutiko, jai jų labai pagailo.

Petriukas atsiduso:

– Norėjom tave nustebinti gėlių paveikslais!

Kad ir kaip ponia Triušienė stengėsi išgelbėti piešinius, iš jų liko tik išmirkusio popieriaus košė.

– Labai miela, jūs tokie rūpestingi! – ji dėkinga nusišypsojo. – Gal pamėginkit vėl, kai viską sutvarkysiu?

Riešutukas apkabino Petriuką ir kažką sušnibždėjo triušeliui į ausytę.

– Kokia nuostabi mintis! – Petriuko snukutis nušvito šypsena.

Triušeliams susibūrus į ratelį, Petriukas išdėstė sesutėms naująjį planą.

Netrukus Baltauodegė pirmoji paliko urvelį. Po jos išėjo Šleputė ir Plaušytė, vesdamosi mamą už letenėlių.

– Kur jūs mane vedatės? – sukikeno ponias Triušienė. Akys jai buvo užrištos skarele.

– Palauk ir pamatysi! – juokėsi Petriukas ir Riešutukas, sekdami iš paskos.

– Nesukčiauk, negalima žiūrėti! – džiaugsmingai šūktelėjo Baltauodegė.

Saulė šildė ponios Triušienės snukutį, o jos ausytes pasiekė ėriukų bliovimas iš ūkio. Jie įžengė į girią, jiems virš galvų medžiai skleidė šviežius lapelius. Kažkur pasislėpę geniai snapais kaleno medžių kamienus, o bitės zvimbamos zujo pirmyn atgal.

– Čionai! – šūktelėjo Riešutukas, rodydamas kelią.

Miško gilumoje visiems tekdavo retkarčiais stabtelėti, kad padėtų ponias Triušienei persikabaroti per susiraizgusias medžių šaknis.

– Ar dar toli? – paklausė Petriukas.

Riešutukas nusišypsojo ir parodė į proskyną netoliese.

– Sėskis, mamyte! – paliepė Šleputė ir Plaušytė.

